

شناسنامه نسخه های عکسی

شماره

عنوان: لفظه (شرح حدیثِ اَنَا النَّوَّاطَةُ...) (حدیث - فارسی)

مؤلف: ابن ترکک

عکس از کتابخانه: مرعشی نسخه شماره: ۳۰۳۵/۱۲

تعداد صفحات: ۱۰ تاریخ عکس:

ملاحظات:

نسخه دوم

نسخه اصل

فیش برای نسخه های عکسی

فتوکپی تهیه شده

محقق: شیخ علی مرعش

چاپ شده در:

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله من فضله العلم والصلوة على محمد وآله وسلم
و سرحد بطور استغفار رفی از عزیز رسیده بسند
حون در قمر بود که قهرمان زمان مکررات سرار در غیب بر نصات معاصر
در حلقه نو بهار بر بخت مرغزار مطیبه سحر در دلمه کمر درشته فرای بوم ساسانی
نامیه هر دم رنج میبوندند و ابه عیان سراق کن کینون هر لحظه منلی طاهر می
کا هر روی طوبی منجی عذرا که مریم است در مکررات تن شده صد کوه مرار استند
زبان غزل برای سبیل که عیبی شش در عهد او باشد هزارستان نقیص میبندند
سقا قی با سنامه زار مکتب صبا نقیصه زبانه با بر سلکیت و منجان مرسله شتی در هو
المنع المصیر بر آینه قلم بر سوسن شده زبان افصح لشیدن افت آنچه در حرم زمان
از مکررات ان کورس سوزانی کورس شده است نقیصه زبانه صبا نقیصه سطر کرد
و این مکرراتی ز سرورت اولانیت و جمعی جنبه که در زبیر سوزان زلف مکررات شده
در مکررات انکار که در خبا بای این سواد است که هر چه هست از اوج انوار سوا کشته

خداوندی در هر سراسر کمانه حجاب کوه است - زمان که با او است که در هر سراسر
 آن عالم حجاب است که غم نمیشود - بر آن خاکستان و آن کوهها که در هر سراسر
 خود بر سببه طبع آن است که در ای بس طبع معارف خود است بر سببه طبع آن
 قدرت بر قانت احوال این است است آمد، بقوت احتیاط و لذت بر خورداری از این
 سرگشته کان خانواده هر این است که بهره در روزگار نشسته است - کس راه بر بازه
 هر زاهد رغبت است این ذوق با نوازده مرد است که بر دست است که نشسته مانند که ادب
 تعلیم و تالیف که سبب نمیشود که تنهیم میشود چنان اقتضا کرد که این کمان مصدر از هر طری
 بود که کاشف باشد از غمز نقطه بر با نوازده از غمز این زمان دور باشد تا به آن سبب
 تواند بود که در مدارج بطون آن حکایت که از این شروع کرده بود و بنده بی خنده از جوار
 عزت این دختر قوم برای لایق کرده کرد تا طالبان است که بقدر ذوق خود بهره
 کردند که در هر چه شکرش که در امروزی است که از دقت جزا بر بند اوست
 و انما له سجا به نشانی در او نه سجا به و شمع بخار بر بند اوست جنبه سجا به است
 که جودت نقطه قرآنی که تحفه انبیا و رسل از حضرت عزت سوبر لشکران با به صلوات
 جبرت همان است به بر سنانی رضی جعل لهم السمع و الابصار و الافئدة قلبا ما شکر
 او را در این عالم سجا به نیست که در آنجا روی بنامیه و منبع علوم شرف و شرف در هر سراسر

آن مین رسوئت در این باره به ان بشارت فرموده هر چه در زبان او مشرب
 از این نشانه صورتها فاسد میشد یعنی برداشته شد که در آنجا به ان صورت نظر کرد
 الا صورت کلامیت که مورد نزول آن سمعت و ناله ظهور کتابت و مضمون ظاهر آن
 بصورت ناله صورت مضمونی لبالب که محل بروز آن فواید سخن نموده است
 بسیار است که هر صورت از این صورتها ماده خاص دارد که نمیزد این صورت مشرب
 و مبداء نفوم و مشافصل او همان میگردد و خنجر طریقت همواره در صورت کلامی
 نقشه نیستی در صورت کتابت و در صورت اصلا در صورت لبالب و از این صورتها آنچه مطلق
 بطرف لایزال از زبان حکمت نشانی میگل کتابت که اصل آن نقشه است و لهذا
 از وجهی نقشه مبداء وجود حرف واقع گشته و از وجهی دیگر مضمون مبداء تغییر او و علم به ان
 و از بخاروش گشت وجه خصائص نقطه کجفرت و لایستخاری میری سلام الله علیه و
 علامه الخنجر عبارت حقیقی نشان به ان شایان فرموده چند نموده است
 است که شروع در وجه کجفرت آن کرده شود و پیدا از وجهی که زبان ایشان
 در کجفرت نهاده تا و اردان بودی بعد از آن شروع شود در مراح بطون این
 سخن شروع نماید و از توغل در کجفرت آن مخرجش گرداند و ده پایه است
 رده ام ایند قول خویش تا بود که فهم آن نمیدانی تو در شوق نهی نخواهد بود

این است که در کتب کلامی در بیان کلماتی که در کتب کلامی است
 در بیان کلماتی که در کتب کلامی است در بیان کلماتی که در کتب کلامی است
 که به آن می‌گویند بر وجهی که در کتب کلامی است در بیان کلماتی که در کتب کلامی است
 متفاوت دارند و بعضی آنست که بصورت جودی نقطه نمیزد و بویه می‌دهد که آنرا حرف
 با طقه خوانند و بعضی بصورت عدم ظاهر می‌شوند و آن صورتی است که در کتب کلامی
 بصورت جودی خود می‌بیند و ای آنها انداخته بی لبس نماند کونی حرف و لغوی
 او در لغت چنانچه نقطه خادمانه جنبه بی لبس نماند جودی و مارج تبطن داخلی
 چنانچه نقطه با وجود همگامی در کتب کلامی است باید دانست که با عبارت از صحت
 نوشتن در کتب کلامی است در بیان کلماتی که در کتب کلامی است
 که نام سونیه است الیت ظاهر شده و از بخار می‌شود ان عالم تقطن را فهم بود
 این سخن را در اظهار کلمات و جودی نیز که عبارت از علوم خاصه است که سبقت
 از اقران زمان خود در بوده پیش افتاد پس اگر در نماند مراتب آن در بیان صوری
 از زبان تکلف نموده باشد کلاه کردن نزل جایش از این حکایت که الو عیب و نقص
 نخواهد گشت پس این روی سخن چنانچه بیان مرتبه در کتب کلامی است در بیان کلماتی که در کتب کلامی است
 که در کتب کلامی است در بیان کلماتی که در کتب کلامی است

الله

سخن من که در پرده حجب کبریا شده و جوی غیر از این سخن که در اینجا با زبان حکیمانه
 لغت به آرزو اهل طاعت و بندگی است. سخنان بلند پرش بگویش عقل روشن بود است
 در آنچه از این با نامی بود و نیز وحدت است که قابل شکر است و نیز خدایه شده چنانچه
 همواره اهل نظر را روشن و بین کرده که نفس تصور این معنی که شکر است در واقع شود
 عین نظارت است که در زیر با تعین اول که در مرتبه دوم واقع شده از سلسله مراتب
 مطلق و تمام کمترین آن سخن بر طایفان را که در وجه دیگر شکر است با او با یاد از علم
 کهن با بیهوشی با او بزبان او که با بیهوشی است با او سبده نماند بر واقفان
 رموز حریفی که بر صیغی الفواح اجمالی است که با او دلالت بر تعین اول که معتبر
 محقق محبت است از روی او با بطن است روشن است چه تعالی اطراف که از خصایص
 که در آن کفایت است چنانچه باشد که تعالی اطراف غنی و انظاری با او با او
 در لاکم التوبه با هم بود و در بی که شود است که است طاعت صحت است
 است که وصل نماند پیش کم شده از یاد که عمدت است که است در مرتبه صورت
 است که در مرتبه است که در مرتبه است که در مرتبه است که در مرتبه است که در مرتبه است
 در این است که در این است که در این است که در این است که در این است که در این است
 در این است که در این است که در این است که در این است که در این است که در این است

خیاخی محیط باشد مبنی بر معاد و از اینجا توجیه بعرف انبیا و اهل بیت علیهم السلام
ذخایر این دلیل نصیحت از آنقدر شده و از آنکه در داشت که مترتب بر بقا بر اصحاب
و تنفع بر بر ائمه و اطلاع و متابعت احوال افعال سینه به انبیا و اهل بیت معلوم شود
هر سینه را که کامل کند درین معانی و رحمتی بزرگان که گفته اند توجیه تفسیر است
که جانب باشد میان سینه سینه سینه سینه و آنچه از آن حضرت ام بعد از صواب
مرد است که فرموده الفراق تظیل الجمع زنده و الجمعیه لا فایده الترمین توجیه
و معنی آن که اگر کمال این دلیل شده اند خیاخی گفته اند در جل فیقول الله تعالی و الله
المائة فی غیره العزمت همین خواهد بود نه آنچه با در فهم میشود با سینه
کا خیا حصول لغز بود آنچه هم قدر محمد علیه صلوات الله علیه که نه هر کوی در خیز
معانی دانست و در این لفظ که لفظ امر صرف کرده اند به آنکه در کتب است
نصف است و با سینه است که سینه است و واحد و شعور به آن که نقطه درین توجیه به آن
است است جهت طریقی دارد و طریقی عمل نظریست که بسیار بر آن و سعی اتمام
مفید است تعیین سینه آن راه می باشد و بواسطه آنکه درین راه استوار است که از آن
شهادت مانع سینه است که در هر حال بر آن طریقی نباشد در می باشد و توجیه
مصرف است راه توجیه را عقل محوی دیده روح را بخار نماز و یکدیگر

و اوست

محل

در بر
اصحاب
علم
رسالت
وقوع
بین
را
بینه
در
بسته
در
عقبات
فوق
در
و

در این خصوص هر چه است و حاصل فوق ادراک آن حقایق عبادت ترک نمودن و تطمیع از
سایر رسوم و عادات و درین طریق بر آنکه شایع قومیش بر شاره متابعت
حضرت رسالت بنا نهی و اسوه حسنه او را در آن شسته اند و حصول بیشتر از طریق اول
می باشند و راه این بیشتر است و کجایی از جنبه معارف را اندک ناز می بردند این
طریق از ادب شریعت است و تقوی از اسبابی است ازین در فایده و احکام از طریق
بیشتر محصلات ارتفاعات و ثمرات مزایع و شوش تجریم حضرتان چه در جبهه
محصل سیده و سگت است که هر کمال که افعال و احوال عبده را در استقبال استیجاب آن وظیفه
باشد از ثواب عقود و نعمتی فی خالص خواهد بود چه هر چند بر بزرگ حقایق علی و معارف
تفسیری ازین حصار مراد و جوی عبده و شاعر صلا او صورت می تواند است بلکه هر چه از
از جوهر او که آن عمر دارد و پرورش از ظلمت آید و غیاب است که آنکه گفته اند از تالیفات
الان خالص خواهد بود: آنجا بیایید بحسب سوره و کجای است که در روز اولی
استی در مفضل که آنرا در این وضع و صورت است که او از راه این است
از مشرق رسالت انبیا را و الوعوم تا بنده است هیچ گونه تعلل که عبده را در آن
و ظمانیت دولت است که به خون دل آید بناید با آنچه عبده در هر روز است که تمام
صد و جهاد در کتاب و در آن اقدام نماید است که مشکره شاعر ادراک در جبهه

الله

نه درون نهای انظار عقاید از دلش امراض خرابی که می برت از عیبها و عیوب
 استی نماند که معضای طبع سبب آن بودی غنیمت و شکر بندگان ما را
 زمان هاست با که کرد اندر دیده کان بصیرت را که از که امثال این محب برده خدای
 او کرده و از معضای نفس با آنها انس نه خاکم بصیرت بر کیم من انظر لفرع
 فعلها و اما علیکم کفیظ کما در نموده شده بر آورد: ز تو در کردن ز روزن
 نقاب ز روزن درون آن آفتاب: و این که وصف کرده است نظر که بر
 شعور و اشعارت با که در لغت با باشد نوع به بن طریقی است خا که بر در افغان
 زبان اشارت شده کجا که بود: نه هر که گوش کند منع سخن دانسته از آنچه
 این سخن آنچه به نسبت در لغت معارف و طریقی که از زبان در صده و جلوه می آید
 باشد که تلفظ و معنی همین هم بود است و لکن در خبر که معرب از تمام لغت و
 زبان ختم به آن که است نمی تخمین حفا بعضی مان و این خاص قائم به آن که شایع است
 در لغت و منابع ارشاد که به آینه زبان رنوم عددی در حدود هفتاد و سه است
 زبان در لغت و آنچه از لغت اعلام ما که اقلیم کمال بیرون آمده و ارقام آنها
 از لغت و سخن این اشاره کرده همان در سلسله این وجه منوط می شود تا هر که لغت
 را در کس از لغت فهم آن معانی شده و باشد از ما حسن معنی است و کمال نسبت

(Faint, mostly illegible handwritten text in Persian script, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

تتمت بحمد الله تعالى شرح في اركان بريد ورد در ده اشکلی جمله از تشریح
در کتب خود با بریت **انا النقطه التي تحت ال** این اول جوهر است که
زبان حقایق بائش از غیبی نشان میدهد که منبع تمام حکمت خفی است و جانی خیمه سار
علوم سایر فنونه ماکلا که تلامذیه امتیاس بقصد از ترمساری او در مثال خیال افشاده
کل وجود او در کتب هر یک که در پیش روی او هست است هر ماه
در این روز در کلام اول بر وجه اظهار اشاره بوضع معروف و زبان تشریح شده نزد
کسی که بر این زبان واقف باشد هرگز از وجه دانه زبان مرغافرا
که ندیدی شبی بسیار از **انا النقطه التي تحت ال** در این درجه بسیار است
که تا شب صبح ولایت از او و در اطراف ظاهر کردیم که در کتب آن سر از حطت
و خواب عطلت که عبارت از استعمال باال معنیست یعنی آن علوم در اعمال که تشریح بر لب
بکه محمدی نشان هر ابر **انا النقطه التي تحت ال** بی نور دیده و در ظهور و کمال
و نذر در آب شوی چه جایی حکایت **انا النقطه التي تحت ال** از انوار اهل شرف ان
صح و میوه بر صده ریشگاه ظهور داشته در معرفت زمان جایی ان **انا النقطه التي تحت ال**
در آینه زبان اشارت نیز در طی مساره و اخفا باین تشریح کرده در نظر کمال زبان
نزد پیش هم به بیان است **انا النقطه التي تحت ال** این وجه است زبان برهان
۵۲ ص ۸۵۲

الله

بیش از نصدی نشان میدهد که در روز شنبای قیامت بر تو از وی تا به جگر از حق است
 در لغت و جلال عظمتش از آن نیست که در به عبادت برستان طلبت آباد طبع که اسل
 سوم چشمه کوه برده مناجاتی بیان گشته قدرت آن است که شسته شده است از این
 بر این سراج قدر آن زمانه است تا وقتی که زمان در رسد این رویمان زبانش در
 طی مفاخر اخفا استوار استوار شده و وضع ما پوشش ظاهر و مبین است
 بحر عمیق نورم گشت زنده است جز از کلام خست نین در سبباری به اگر از این قوم خیری
 مسکلت اند رجوع بگردان که در مفاخر مبین است تا به نارسون کرد انا العظی الخالی
 و اما این جهت که افصح از سندی نموده که کتاب حال اب از مشرق میگیرش بر زمین
 اشعه ظلم زدش بر نو انوار بر عالم و ملبان اند از دور چشم آن غیب نمود ای بن و جهرت که کس
 بر تخت ظهور و اطهار خدایت بر آینه بر بان افصح بان لغز نموده چنانکه آینه است
 در احادیث همه نموده است و به نوزد میان سبب نیست سرشم از ترس و معانی کجبه
 در چینی خند که در طراغ عربی لیدان سحر آون بر حرب آنچه الی آنه به بر جبهه شاعر بود
 صورت عزیز با ناطق همان بر کینه را از مایه زمان ما خمر شده تا از نوحی طراکال

بسیار باران که چون آمدت به رحمت
 علی محمد و آله و سلم
 ۲۲